

Sv. Alfonsa Marie z Liguori

Devítidenní

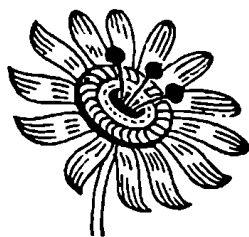
pobožnost k Duchu sv.

a oktáv Božího Těla

—

Z vlastiny přeložil

ř. František Sal. Blažek.

V PRAZE.

Cyrillo-Methodějské knihkupectví Gust. Franci.

1900.

Sv. Alfonsa Marie z Liguori

Ohnivé šípy a vroucí vzdechy. Z vlašského originálu přeložil P. FRANT. S. BLAŽEK. S povolením nejdůst. kníž. arcib. konsistoře a řeholních představených. * Malá 8" (102 str.) **80 h**, váz. **1 K 30 h**.

Sv. Alfonsa Marie z Liguori

O oběti Ježíše Krista s krátkým výkladem mešních modliteb a přípravná rozjímání na mši sv. a poděkování po mši sv. s církevními modlitbami. * Z vlastiny přeložil P. FRANTIŠEK SAL. BLAŽEK. * S povolením církevním * Cena **1 K**, vázaná v plátně **1 K 60 h**.

Sv. Alfonsa Marie z Liguori

Pobožnost k sv. Josefu, sedm střed neb sedm dní před jeho svátkem. * Z vlastiny přeložil P. FR. S. BLAŽEK. * S povolením církevním. * Cena **40 h**.

*** O překladě dalších spisů sv. Alfonsa se pracuje a vyjdou postupně. * * ***

Nákladem a v komisi

Cyriilo-Methodějského knihkupectví

Gustav Franci ~~~~~

vyšlo:

Sv. Alfonsa Marie z Liguori

Úvahy o umučení Ježíše Krista pro duše zbožné. Z vlastiny přeložil P. FRANT. SAL. BLAŽEK, kněz kongregace nejsv. Vykupitele. S povolením církevním. * Cena **1 K.** * Stran 176.

Dílo samo, pocházejíc z péra tolik učeného a svatého spisovatele, doporučení dalšího ovšem nepotřebuje. Obsahujíc celou řadu úchvatných úvah i rozjímání o utrpení Páně a pobídek k rozličným ctnostem, jimiž se máme Pánu za tolik lásky Jeho vděčiti — výborně se hodí k rozjímání řeholníkům, kněžím i nekněžím, zejména v posvátné době svatopostní

Sv. Alfonsa Marie z Liguori

Devítidenní pobožnost k nejsvětějšímu srdci Páně. † Z vlastiny přeložil P. FR. S. BLAŽEK. * S povolením církevním. Cena **32 h.**

Sv. Alfonsa Marie z Liguori

Devítidenní pobožnost k Duchu sv.

a oktáv Božího Těla.

Z vlastiny přeložil

P. František Sal. Blažek,

z kongregace nejsvětějšího Vykupitele.

S povolením církevních řeholních představených.

V PRAZE.

Nákladem Cyrillo-Methodějského knihkupectví Gustav Franci.

1900.

E. N. 3974.

Imprimatur.

Archiepiscopalis Ordinariatus Pragae, die
26. Aprilis 1900.

Není lepšího doporučení této »devítidenní pobožnosti k Duchu sv.«, z péra učitele církve svaté »nejhorlivějšího«, sv. Alfonsa, nad slova hlavy církve Lva XIII. Sv. Otec vyzývá totiž zvláštním listem všechny věřící, aby modlitby své s modlitbami jeho spojili v ten úmysl, by bloudící a od církve sv. odloučení bratři naši k jednotě víry a katolické církve zpět byli přivedeni. K tomu však, dí sv. Otec, není příhodnější doby nežli jest ta doba, kdy druhdy sv. apoštolé po na nebe vstoupení Páně ve večeradle se sešli, *trvajíce jednomyslně na modlitbě . . s Marií, matkou Ježíšovou*, očekávajíce slíbené jim *moci s hůry* a všelikých darů nebeských.

»Tou příčinou myslím«, praví sv. Otec dále, »že zbožnost katolíků povzbudím, když je vyzvu, aby za příkladem nejsv. matky Páně

a sv. apoštolů v těchto devíti dnech před svátky svatodušními Boha jednomyslně a s obzvláštní horlivostí prosili, úpěnlivě k němu volajíce: *Sešli Ducha svého a znovu stvoření budou: A obnovíš podobu země.* Neboť největších zajisté a nejspasitelnějších darů očekávati lze od toho, jenž jest Duchem pravdy, který tajemství Boží v písmech svatých nám zjevuje a církve ustavičnou přítomností svou sílí a utvrzuje; z něhož jako ze zřídla všeliké svatosti duše znovu se rodí jako dítky Boží, a jímžto způsobem podivuhodným na cestě k věčnému cíli svému vedeni jsou a se zdokonalují. Neboť z mnohonásobné milosti Ducha svatého plyne jim ustavičně božské světlo a žár, uzdravení a síla, útěcha a odpočinutí, odhodlanost ke všemu dobrému a úrodnost svatých činů jejich.« (Breve z 5. května 1895.)

Co se pak týče pobožnosti druhé, totiž »oktávu Božího Těla«, s vděčností zajisté uvítají ji všickni ctitelé této »svátosti nejvznešenější«, ježto se jim v ní podává tolik pohnutek k lásce a úctě Ježíše Krista, pokornými způsoby chleba zastřeného, a tolik vroucích a krásných modliteb.

V PRAZE, u Panny Marie ustavičné pomoci a sv. Kajetána, léta Páně 1900.

Fr. B.

Devítidenní pobožnost k Duchu sv.

s denním rozjímáním, počínaje nanebevstoupením Páně. *)

Devítidenní pobožnost k Duchu svatému jest ze všech nejpřednější, ježto první konána byla od sv. apoštolů a nejblah. Panny Marie v Jerusalemě ve večeradle, a vyznamenána byla tak stkvělými zázraky a dary, obzvláště darováním samého Ducha sv., jehož sám Ježíš Kristus zasloužil nám přehořkým utrpením

*) Odpustky této 9denní pobožnosti jsou: 1. 300 dní v každý den pobožnosti, říká-li se nábožně a kajicně některá z modliteb církví schválených (na př. modlitby na str. 29—30 uvedené neb

svým. Ježíš Kristus sám poučil nás o tom, an pravil k učeníkům svým, jestliže neumře, že mu nebude lze Ducha sv. nám poslati: »*Neodejdu-li, nepřijde k vám Utěšitel: pakliž odejdu, pošlu ho k vám.*« (Jan 16, 7.)

Dále víra sv. nás učí, že Duch sv. jest láska, kterou Otec a Slovo věčné navzájem se milují, a tudíž dar lásky, jež Bůh duším našim uštědřuje a který jest všech darů nejvzácnější, připisuje se hlavně Duchu sv., jak dí sv. Pavel, řka: »*Láska Boží rozlita jest v srdcích našich skrze Ducha sv., kterýž dán jest nám.*« (Řím. 5, 5.) Proto sluší, abychom o této devítidenní pobožnosti na mysl si

jiné). — 2. *Plnomocné odpustky* buď v některý den 9denní pobožnosti, aneb v některý z následujících osmi dnů. Podmínky: Sv. zpověď a sv. přijímání, modlitba za církev a za sv. Otce (Pius IX. 5. ledna r. 1849.) — 3. *7 let a 280 dní* v každý den 9denní pobožnosti, říkají-li se některé modlitby k Duchu svatému (na př. 7 Otčenášů, Zdrávasů a Sláva Otci, neb jiné) veřejně neb soukromě. — 4. *Plnomocné odpustky* v některý z těchto 9 dnů neb na hod Boží svatodušní aneb v některý den oktávní. Podmínky: sv. zpověď a sv. přijímání a modlitba za sjednocení bratří našich, od církve odloučených, v pravé katolické víře. — 5. Všecky tyto odpustky (3—4) s týmiž podmínkami získati lze ještě jednou, koná-li se tato pobožnost v *oktávu* svatodušním. Odpustky ty lze též získati duším v očistci. (Lev XIII. 5. května 1895.)

uvedli obzvláště veliké a vzácné vlastnosti lásky Boží, bychom po ní zatoužili a nábožnými cvičeními, zejména modlitbou, hleděli jí účastnými se státi, ježto Bůh přislíbil jí tomu, kdo ho pokorně o ni prosí: *»Otec váš nebeský dá ducha dobrého těm, kdož ho prosí.«* (Luk. 11, 13.)

ROZJÍMÁNÍ I.

Láska jest oheň, který rozněcuje.

Bůh nařídil ve starém zákoně, aby na oltáři jeho ustavičně oheň se udržoval: *»Oheň pak oltáře vždycky hořeti bude.«* (3. Mojž. 6, 12.) Sv. Řehoř praví, že oltářem Božím jsou naše srdce, a Bůh si přeje, aby oheň lásky jeho vždycky v nich hořel. Pročež Otec věčný, nemaje na tom dosti, že nám dal Ježíše Krista, Syna svého, aby nás smrtí svou spasil, daroval nám též Ducha sv., aby přebýváje v duších našich, ustavičně rozněcoval je láskou Boží. A Ježíš Kristus sám osvědčuje, že jedině proto přišel na svět, aby v srdcích našich roznítil tento oheň svatý, a že jiného si nepřeje, než aby viděl je láskou roznícená: *»Oheň přišel jsem pustit na zem, a co chci, jedině aby se zapálil.«* (Luk. 12, 49.) Proto

zapomínaje na urážky a nevděk, jichžto se mu na zemi dostalo od lidí, seslal nám po svém na nebe vstoupení Ducha sv. Nejmilejší Vykupiteli, tak nás tedy vždycky miluješ: v mukách svých a pohanách i ve své slávě?

Proto ukázal se též Duch sv. ve večeradle v podobě ohnivých jazyků: *»I ukázali se jim rozdělení jazykové, jako oheň.«* (Sk. 2, 3.) A proto učí nás též církev sv. modliti se: *»Oním, prosíme Pane, nechť Duch svatý ohněm nás rozplamení, který Pán Ježíš Kristus přinesl na zemi a chtěl, aby silně se roznítil.«* (V sobotu svatodušních suchých dnů.) Ten svatý oheň roznítil též světce, aby veliké věci podnikli pro Boha, aby nepřátely své milovali, po opovržení toužili, všech statků vezdejších se odřekli a s radostí objali muka a smrt. Láska neumí býti netečnou a nikdy neřekne: Dosti. Duše, Boha milující, čím více činí pro milujícího, tím více přeje si pro něho učiniti, aby se mu zalíbila a lásku jeho víc a více si naklonila. Tento oheň rozněcuje se v modlitbě rozjímavé podle slov žalmisty Páně: *»V přemýšlování svém rozpálil se oheň.«* (Žalm 38, 4.) Jestliže si tedy žádáme hořeti láskou k Bohu, zamilujme si modlitbu rozjímavou; to jest blažená výheň, v které tento božský žár se rozněcuje.

Vroucí vzdechy a prosby.

Bože můj, dosud jsem ničeho neučinil pro tebe, jenžto jsi tak veliké věci učinil pro mne. Ach, vlažnost má nutí tě zajisté velmi, abys mě vyvrhl. Ó, Duše svatý, »*ohřej, co jest studeno.*« Zbav mne této chladnosti mé a rozněť ve mně silnou touhu, tobě se zalíbiti. Odříkám se nyní všech zálib svých a přeji si raději umřítí, než dost malou nelibost tobě způsobiti. Ukázal jsi se v podobě ohnivých jazyků, i zasvěcuji ti jazyk svůj, aby tě již neurážel. Ó Bože, tys mi ho daroval, abych tě jím chválil, a já jsem tě jím urážel a též jiné k tomu svedl, že tě hněvali. Lituji toho ze vší duše své. Pro lásku Ježíše Krista, který za života svého jazykem svým tolik tě ctil a oslavoval, dej, ať i já ode dneška vždycky tě ctím, chvále tě na svých modlitbách, často o pomoc tě vzývaje a rozmlouvaje o dobrotě tvé a o nekonečné lásce, které zasluhuješ. Miluji tě, svrchované dobro mé; miluji tě, ó Bože lásky. — Ó Maria, ty jsi nejmilejší nevěstou Ducha sv.; vypros mi oheň svaté lásky.

ROZJÍMÁNÍ II.

Láska jest světlo, které osvětluje.

Jedno z největších neštěstí, které hřích Adamův na nás uvalil, jest i to, že zatemněn jest rozum náš zlými žádostmi, které mysl naši zastírají. Ubohá duše, která se poddá některé vášni! Náruživost jest dým a závoj, který nedopouští, abychom poznali pravdu. Jak vystříhá se zlého, kdo nepoznává, co jest zlé? Tato zaslepenost vzmáhá se víc a více, čím více množí se hříchové naši. Avšak Duch sv., jenž zove se *»přeblaženým světlem«*, božskými paprsky svými srdce naše nejen láskou rozpaluje, ale též tmou rozptyluje, a dává nám poznati, jak marny jsou pozemské statky a jakou cenu mají statky věčné, jak důležito jest duši spasiti, jak vzácná jest milost Boží, jak dobrotiv jest Bůh, jak nekonečné lásky jest hoden a jak nesmírně nás miluje: *»Tělesný pak člověk nechápe těch věcí, kteréž jsou Duchu Božího.«* (1. Kor. 2, 14.) Člověk pohřížený v pozemských žádostech málo chápe tyto pravdy, a proto nešťastník miluje, čeho by měl nenáviděti, a nenávidí, co by měl milovati. *»Ó, lásko nepoznaná, ó lásko nemilovaná,«* volávala sv. Maří Magda-

lena z Pazzi. A sv. Terezie říkávala, že Boha nemilují, protože ho neznají. Proto svatí prosívali stále Boha, aby je osvítil a světlem svým je obdařil: »*Vypušt' světlo své! Osvět' temnosti mé! Otevři oči mé.*« A zajisté; neboť beze světla nelze vystříhati se pádu, nemožno nalézt Boha.

V r o u c í v z d e c h y a p r o s b y.

Ó, božský Duše svatý, věřím, že jsi pravý Bůh, ale jediný toliko Bůh s Otcem a Synem. Klaním se tobě a vyznávám, že ty jsi dárce všech osvícení, jimiž jsi mi dal poznati, jak zle jsem činil, když jsem tě urážel, a jak jsem povinen tě milovati. Děkuji ti za to a nanejvýš toho želím a lituji, že jsem tě hněval. Zaslouhoval jsem, abys mne ponechal v zaslepenosti mé; avšak vidím, že jsi mne ještě neopustil. Osvěcuj mne i na dále, Duše věčný, ať víc a více poznávám nekonečnou dobrotu tvou, a posiluj mne, abych tě budoucně miloval z celého srdce svého. Rozhojní milost svou ve mně, abych nemiloval než tebe. Prosím tě o to pro zásluhy Ježíše Krista. Miluji tě, nejvyšší dobro mé; miluji tě více než sebe. Chci býti všecek tvůj; přijmi mě a nedej, abych tě opět opustil. — Ó, Maria, matko má, stůj vždycky při mně přímluvou svou.

ROZJÍMÁNÍ III.

Láska jest voda, která žízeň ukájí.

Láska nazývá se též pramenem živým: *»Zdroj jsi živý, láska, plamen.«* Vykupitel náš pravil k Samaritance: *»Kdo se napije vody, kterou já dám jemu, nebude žízni na věky.«* (Jan 4, 13.) Láska jest voda, která žízeň ukájí. Kdo Boha upřímně miluje, jiného nehledá, aniž si žádá, protože v Bohu má všechno dobré. Pročež s Bohem jsa spokojen, volá vždy radostně: *»Bože můj a mé všechno!«* Bože můj, ty jsi veškero dobro mé. A proto stěžuje si Bůh na tak četné duše, které doprošují se u tvorů bídných a krátkých rozkoší, a jeho opouštějí, jenž jest dobro nekonečné a zdroj všelike radosti. *»Mne opustili, studnici vody živé, a kopali sobě cisterny, cisterny rozpukané, kteréž nemohou držeti vody.«* (Jer. 2, 13) Proto volá Bůh, jenž nás miluje a přeje si nás míti šťastné, a zve všechny *»Žízni-li kdo, pojd' ke mně!«* (Jan 7, 37.) Přeje-li si kdo býti šťasten, pojd' ke mně, a dám jemu Ducha sv., jenž učiní jej blaženým v životě tomto i v onom: *»Kdož věří ve mne, tomu, jakož dí písmo, poplynou z těla řeky vody živé.«* (v. 38.) Kdo tudíž věří v Ježíše

Krista a jej miluje, dostane se mu tak hojných milostí, že z jeho srdce vyprýští se četné prameny sv. ctností, jimižto zachová si nejen život svůj vlastní, ale též jiným život zjedná. A tou vodou byl právě Duch sv., podstatná láska, kterého nám Ježíš Kristus slíbil poslati s nebe po svém vstoupení na nebe: *»A to řekl o Duchu, kteréhož měli věřící v něho přijíti; neb ještě nebyl dán Duch, protože Ježíš ještě nebyl oslaven.«* (v. 39.)

Klíč, který otvírá zřídla těchto blažených vod, jest sv. modlitba, která nám zjedná všechno dobré vedle zaslíbení: *»Proste a obdržíte.«* My jsme slepí, chudí a slabí; ale modlitba zjedná nám světlo, sílu a milosti přebohaté. Theodoret praví: *»Modlitba jedna jest, ale všechno může.«* Kdo prosí, obdrží, čehokoli si žádá. Bůh rád nám dá milosti své, ale chce prošen býti.

V r o u c í v z d e c h y a p r o s b y.

»Pane, dej mi té vody.« Můj Ježíši, prosím tě se ženou Samaritánkou, dej mi této vody lásky své, která mi dá zapomenouti na tuto zemi, abych žil jedině tobě, jenž jsi nekonečné lásky hoden. *»Vyprahlá nám srdce zvlaž.«* Duše má jest země vyprahlá, jež neplodí než hloží a trní hříchů; ó, zvlaž ji milostí svou,

aby přinesla nějaké ovoce k tvé cti a slávě, prve než smrtí sejde z tohoto života. Ó, prameni vody živé, ó, nejvyšší dobro, jak často jsem tebe opustil pro bídné pozemské kaluže, které mne připravily o lásku tvou. Ó, bych byl spíše umřel, nežli tě urazil! Avšak budoucně nechci již hledati než tebe, ó, Bože můj! Přispěj mi a učiň, ať jsem ti věren. — Ó, Maria, naděje má, zachovej mne vždy pod svým ochranným pláštěm.

ROZJÍMÁNÍ IV.

Láska jest rosa, která zúrodňuje.

Právě o to církev sv. učí nás modliti se: *»Ducha sv. v srdce naše vlij a je očist, rosou jeho veskrze je skrop a zúrodni.«* Láska zúrodňuje dobré žádosti, spasitelná předsevzetí a sv. činy v duši: to jsou květy a ovoce, které plodí milost Ducha sv. Láska nazývá se rosou též proto, že mírní žár zlých žádostí a pokušení. Proto sluje též Duch sv. ochlazením a občerstvením v horkosti: *»V žáru ochlazení a libé občerstvení.«* Tato rosa padá do srdcí našich při modlitbě. Dosti jest, pomodlíme-li se čtvrt hodiny, a každá sebe

prudší nenávist a nezřízená láska utichne. » *Uvedl mne do sklepa vinného, spořádal ve mně lásku.*« (Pís. 2, 4.) Rozjímání jest ten sklep, kde láska se pořádá, vedouc nás k tomu, abychom bližního milovali jako samy sebe a Boha nade všecko. Kdo Boha miluje, miluje modlitbu, a kdo nemiluje modlitby, jest mravně nemožno, aby potlačil své náruživosti.

V r o u c í v z d e c h y a p r o s b y.

Ó, božský Duše svatý, nechci již žíti sobě; všecky ostatní dny života svého chci jen tebe milovati a tobě činiti radost. Pročež tě prosím o dar modlitby. Půjď do srdce mého a nauč mě se tak modliti, jak náleží. Posilni mě, abych jí neopomíjel z omrzelosti v čas duševní vyprahlosti, a uděl mi ducha modlitby, totiž milost, abych se vždycky modlil a o to tě prosil, co jest nejmilejší božskému srdci tvému. Byl jsem již pro hříchy své ztracen, ale z přeněžné lásky tvé ke mně vidím, že chceš, abych byl spasen a stal se svatým; a já chci svatým býti, abych se ti zalíbil a více miloval nekonečnou dobrotu tvoji. Miluji tě, nejvyšší dobro mé, lásko má, mé všecko; a protože tě miluji, všecek daruji se tobě. — Ó, Maria, naděje má, vezmi mě do své ochrany.

ROZJÍMÁNÍ V.

Láska jest odpočinutí, jež občerstvuje.

Láska zove se dále »*odpočinkem v lopotě, potěšením v žalosti.*« Láska jest odpočinutím, jež občerstvuje; neboť láska hlavně k tomu se nese, aby vůle milujícího za jedno byla s vůlí milovaného. Duše, Boha milující, v každé urážce jí učiněné, v každé bolesti, již snáší, v každé ztrátě, která ji potká, hned se obveselí, jakmile si vzpomene, že jest to vůle toho, jehož miluje, aby trpěla tuto zkoušku. Řekne-li si pouze: »*Bůh můj tomu chce,*« ve všech souženích hned se potěší a upokojí. To jest ten pokoj, který jest nade všechny rozkoše smyslné: »*Pokoj Boží, kterýž převyšuje všeliký smysl.*« (Filip. 4, 7.) Když sv. Maří Magdalena z Pazzi vyslovila pouhé slovo: »*Vůle Boží,*« oplývala již radostí.

V životě tomto každému nésti jest kříž svůj. Sv. Terezie však praví, že těžký jest kříž tomu, kdo jej nerad vleče, ne však tomu, kdo jej s radostí objímá. Tak umí Pán raniti i hojiti: »*On raní a hojí,*« dí sv. Job (5, 8). Duch svatý vnitřní útěchou svou oslazuje a milé činí i potupu i muka. »*Ano, Otče, neb se tak líbilo tobě.*« (Mat. 11, 26.) Tak máme

řící ve všech protivenstvích, která nás stihnou: »*Stalo se tak, Pane, protože tobě se tak líbilo.*« A bojíme-li se, aby nás některá časná nehoda nepotkala, rceme pokaždé: »*Učiň, ó Bože můj, jak tobě se líbí; neboť cokoli učiníš, všemu se již nyní podrobuji*«. A proto užitečno jest, častěji denně obětovati se Bohu, jak svatá Terezie činívala.

Vroucí vzdechy a prosby.

Ó, Bože můj, kolikráte jsem se zprotivil vůli tvé a jí jsem pohrdl, abych provedl vůli svou. Želím toho nade všecko, že jsem tak zle učinil. Pane, ode dneška chci tě milovati z celého srdce svého: »*Mluv, Pane, neboť slyší služebník tvůj.*« Rci, čeho si žádáš ode mne, a všecko hotov jsem učiniti. Vůle tvá bude vždy jediným přáním mým, jedinou láskou mou. Pomoz, ó, Duše svatý, slabosti mé! Ty jsi dobrota sama; co bych měl milovati nežli tebe? Ó, připoutej k sobě všecky náklonnosti mé sladkostí lásky své svaté! Všechno opouštím, abych se všecek daroval tobě. Přijmi mě a pomoz mi. — Ó, matko má, Maria, v tebe důvěřuji!

ROZJÍMÁNÍ VI.

Láska jest síla, které nic neodolá.

»*Silné jest milování jako smrt.*« (Pís. 8, 6.) Jako žádná stvořená síla neodolá smrti, podobně není žádné obtíže, aby duše milující jí nepřekonala. Jde-li o to, aby milovanému učinila radost, láska všecko přemůže, všecko oželí, opovržení i bolesti snese. »*Nic není tak těžké, aby ohněm lásky nebylo přemoženo.*« Totě znamení nejjistější, kterým se pozná, miluje-li která duše Boha opravdově, je-li totiž lásce své věrna jak ve štěstí tak v protivenstvích. Sv. František Saleský říkával, že »*Bůh jest milování hoden, i když nás potěšuje, i když nás šlehá, protože vše činí z lásky.*« Ano, čím více nás šlehá v tomto životě, tím více nás miluje. Sv. Jan Zlatouústý považoval sv. Pavla za šťastnějšího v okovech, nežli když vytržen byl do třetího nebe. Proto sv. mučeníci plesali v mukách svých a děkovali za ně Bohu, považující to za největší milost, že jim dopřáno bylo trpěti z lásky k němu. A ostatní svatí, nemajíce tyranů, kteří by je trápili, sami sobě byli katany, konajíce kající skutky, aby se zalíbili Bohu. Proto dí sv. Augustin, kdo miluje, že nezná námahy,

a je-li unaven, únavu samu že miluje: »*V tom, co kdo miluje, buď není námahy aneb námaha sama jest milována.*«

Vroucí vzdechy a prosby.

Ó, Bože duše mé, pravím sice, že tě miluji, ale co činím z lásky k tobě? Nečiním nic! Totě znamená, že tebe nemiluji aneb že tě miluji příliš málo. Pošli mi tudíž Ducha sv., ó, můj Ježíši, aby mě posilnil, bych trpěl z lásky k tobě a něco vykonal pro tebe, prve, než nadejde poslední hodina má. Ach, milovaný Vykupiteli můj, nedej mi umřítí v takové chladnosti a nevděčnosti, jakou jsem jevil dosud k tobě. Dej mi sílu a zmužilost, abych rád trpěl po tolika hříších, pro něž jsem zasluhoval pekla. Ó, Bože můj, sama dobrota a láska, ty si žádáš přebývati v duši mé, z níž jsem tě tolikráte vypudil; přijď, ubytuj se v ní, učiň ji majetkem svým a buď celá tvá. Miluji tě, Pane můj, a miluji-li tě, jsi ty již u mne, jak sv. Jan mne ujišťuje, říká: »*Kdo zůstává v lásce, v Bohu zůstává a Bůh v něm.*« (I. 4, 16). Ježto tedy zůstáváš nyní již ve mně, rozmnož plameny a pouta lásky, abych již po ničem neprahnul, jiného nehledal a nemiloval než tebe, a tak s tebou jsa spoután, nemohl se již odloučiti od lásky

tvé. Chci býti tvým, ó, Ježíši můj, a všecek tvým. — Ó, Maria, královno a přímluvkyně má, zjednej mi lásku a setrvání.

ROZJÍMÁNÍ VII.

Láska činí Bohu přibýtek v duši.

Duch sv. zove se hostem duše: »*Sladký hoste duše!*« Toto veliké zaslíbení Ježíš Kristus učinil tomu, kdo ho miluje, an pravil: Milujete-li mne, budu prositi Otce a pošle vám Ducha sv., aby zůstával vždycky s vámi: »*Milujete-li mne, přikázání má zachovávejte. A já prositi budu Otce a jiného utěšitele dá vám, aby s vámi zůstával na věky.*« (Jan 14, 15. 16.) Neboť Duch sv. neopustí nikdy duše, nezapudí-li ho sama: »*Neopouští, leč opuštěn jsa.*«

Bůh tedy obývá v duši, která jej miluje; avšak osvědčuje, že není spokojen, jestliže ho nemilujeme celým srdcem. Sv. Augustin píše, že římský senát nechtěl přijmouti Ježíše Krista do počtu bohů svých, řka, že jest Bohem pyšným, chtěje, aby jemu jedinému se klaněli. A vskutku: Ježíš Kristus nechce míti společníka v srdci, které jej miluje; chce sám jediný

v něm přebývati a jedině sám milován býti; a vidí-li, že není milován sám jediný, závidí, tak říká, jak sv. Jakub píše, těm tvorům, které účast mají v srdci, jež chce míti sám: »*Což mníte, že nadarmo dí Písmo: K závistí žádá duch, kterýž přebývá ve vás?*« (4, 5.) Slovem, Ježíš Kristus jest žárliv, jak sv. Jarolím praví: »*Řevniv jest Ježíš.*« Proto nebeský ženinich chválí duši, která jako hrdlička žije osamělá a skrytá světu: »*Pěkná jsou líce tvá jako hrdličky.*« (Pís. 1, 9.) Proto nechce, aby svět měl díl v lásce, které si žádá celé sám. Proto chválí též nevěstu svou, nazývá ji zahradou zamčenou: »*Zahrada zamčená jsi, dcero, choti má.*« (Pís. 4, 12.) Zahradou zamčenou, totiž vši lásce pozemské. A nezasluhuje-li Ježíš veškeré lásky naší? »*Všecek tobě se daroval, nic sobě nenechal,*« praví sv. Zlatoúst. Dal tobě veškeru krev svou i život, a nic mu nezbylo, co by ti dal.

Vroucí vzdechy a prosby.

Ó, Bože můj, vidím, že chceš, abych byl všecek tvůj. Tolikráte vypudil jsem Tě ze srdce svého, a ty jsi se neobtěžoval opět se vrátiti a se mnou se spojití. Ó, vezmi si mě nyní celého v majetek. Všecek se ti dnes daruji; přijmi mě, Ježíši můj, a nedej, abych

budoucně ani na okamžik nežil bez tvé lásky. Ty hledáš mne, a já nehledám než tebe. Ty chceš duši mou, a duše má nechce než tebe. Ty miluješ mne a já miluji tebe, a protože mne miluješ, spoutej mne s sebou, abych již nikdy od tebe neodešel. — Ó, královno nebeská, v tebe skládám důvěru svou!

ROZJÍMÁNÍ VIII.

Láska jest pouto, které s Bohem nás víže.

Jako jest Duch svatý láska nestvořená a pouto nerozlučitelné, jež víže Otce se Slovem věčným, tak pojí též duši s Bohem. »*Láska jest ctnost*«, dí sv. Augustin, »*spojující nás s Bohem.*« Proto všecek jsa nadšen, volá sv. Vavřinec Justiniani: Takovou tedy, ó lásko, má pouto tvé moc, že Boha spoutalo a spojilo s dušemi našimi? »*O lásko, jak silna jest vazba tvá, když jsi Boha spoutati uměla!*« Pouta světa jsou pouta smrti, ale pouta Boží jsou pouta života a spásy »*Okovy její jsou vazba spasitelná!*« (Sir. 6, 31.) A zajisté, neboť okovy Boží láskou pojí nás s Bohem, jenž jest pravým a jediným životem naším.

Prve, než Ježíš Kristus přišel, prchali lidé

od Boha a Inouce k zemi, zpěchovali se spojití se svým Stvořitelem; avšak milý Spasitel náš vazbami lásky připoutal nás k sobě, jak přislíbil skrze proroka Oseáše: »*Provázky lidskými táhl jsem je, vazbami lásky.*« (11, 4.) Vazby to jsou jeho dobrodiní, osvícení, povolání k jeho lásce, zaslíbení nebe, zvláště však oběť kříže a nejsv. svátost oltářní, jež nám Ježíš Kristus daroval, a posléze Duch svatý, jehož nám dal. Tou příčinou volá prorok Isaiáš: *Rozvaž svazky hrdla svého, jatá dcero sionská!*« (52, 2.) Ó duše, jež stvořena jsi pro nebe, rozvaž pouta země a spoj se s Bohem pouty lásky svaté. »*Mějte lásku, kteráž jest svazek dokonalosti.*« (Kolos. 3, 14.) Láska jest pouto, které obsahuje všechny ctnosti a duši činí dokonalou. »*Miluj a čiň, co ti libo!*« říkával sv. Augustin. Miluj Boha, a čiň co chceš; a zajisté, neboť kdo Boha miluje, vystříhá se všeho, co by se nelíbilo milovanému a hledí ve všem jemu se zalíbiti.

Vroucí vzdechy a prosby.

Milý Ježíši můj, příliš jsi mne zavázal k lásce své a mnoho tě to stálo, abys láskou mou si získal. Byl bych tuze nevděčen, kdybych tě málo miloval a srdce své rozdělil mezi tvory a tebou, když jsi mi dal krev svou a

život svůj. Chci se ode všeho odloučiti a jedině tobě darovati veškeru lásku svou a náklonnosti své. Jsem ovšem sláb, abych provedl, čeho si přeji Ty, jenž jsi mi vnukl tato přání, dej mi též sílu, aby se stala skutkem. Zraň, můj milý Ježíši, ubohé srdce mé, šípem své lásky, abych stále umdléval touhou po tobě a rozplýval se láskou k tobě, tebe vždy hledal, po tobě dychtil a tebe vždy našel. Můj Ježíši, jen tebe si žádám a nic jiného. Dej, ať stále opakuji po čas života svého a zvláště v hodině smrti své: *»Fen tebe chci a nic jiného.«* — Ó Maria, matko má, učiň, abych ode dneška ničeho si nežádal než Boha.

ROZJÍMÁNÍ IX.

Láska jest poklad veškerého dobra.

Láska jest poklad, o němž sv. evangelium dí, že sluší všecko opustiti, bychom jej získali; a zajisté; neboť láska činí nás účastny přátelství Božího: *»Nekonečný jest poklad . . . jehožto, kteří užívají, účastni jsou přátelství Božího.«* (Moudr. 7, 14.) Pročež, ó člověče, dí sv. Augustin, jakých to statků hledáš? Hledej jediného dobra, v němžto jsou všechna dobra. Boha však nelze nalézt, neopustíme-li

pozemských věcí. Sv. Terezie praví *»Odluč srdce své od tvorů a nalezněš Boha«* Kdo Boha nalezne, nalezne vše, čeho si přeje: *»Kochej se v Hospodinu a dát tobě žádosti srdce tvého«* (Žalm 36, 4.) Srdce lidské touží stále po statcích, které by je učinily šťastné, ale hledá-li jich u tvorů, byť se mu jich dostalo sebe více, neuspokojí ho; nežádá-li si však než Boha, Bůh ukojí všechny žádosti jeho. Zdali jsou šťastnější lidé na světě nežli jsou světci? A proč? Proto, že nechtějí a nehledají než Boha. Jistý kníže, jda na lov, zahlédl poustevníka, an běží lesem; i tázal se ho, co tu hledá v té pustině? A co hledáš ty, ó kníže, odpověděl poustevník? *Já hledám zvěře*, dí kníže. *A já Boha*, vece poustevník.

Sv. Klimentu nabízel soudce zlato a drahé kameny, aby se odřekl Ježíše Krista. I vzdychl světec a zvolal: Ach, Bůh přirovnává se k hrstce bláta! Blaze tomu, kdo umí si vážiti tohoto pokladu lásky Boží a hledí ho dosíci. Kdo ho dosáhne, sám zbaví se všeho, aby neměl než Boha. *»Když dům jest v plamenech*, dí sv. František Saleský, *všecky věci se vyhazují oknem.«* A veliký sluha Boží P. Pavel Segneri Mladší říkával, že láska jest lupič, který nás připraví o všechny pozemské náklonnosti, tak že posléze zvoláme: *»A co jiného si přeji, než jedině tebe, Pane můj?«*

Vroucí vzdechy a prosby.

Bože můj, nehledal jsem dříve tebe, nýbrž jen sebe a uspokojení libostí svých a pro ně odřekl jsem se tebe, svého nejvyššího dobra. Avšak útěchou jsou mi slova Jeremiášova: »*Dobrý je Hospodin duši, hledající jeho.*« (Pláč 3, 25.) Ujišťuje mne, že jsi sama dobrotivost k tomu, jenž tebe hledá. Milý Pane můj, poznávám, jak zle jsem učinil, tebe opustiv, a lituji toho z celého srdce. Poznávám, jak nekonečný poklad jsi ty; nechci světla toho zle užívati; všeho se odříkám a vyvoluji si tě za jedinou lásku svou. Bože můj, lásko má, mé všecko, tebe miluji, po tobě prahnu, po tobě vzdychám. Ó Duše svatý, přijď a svatým žářem svým znič ve mně všelikou náklonnost, která se neodnáší k tobě. Učiň, ať jsem všecek tvůj a všecko přemohu, bych se ti zalíbil. — Ó orodovnice a matko má, budiž mi nápomocna přímluvou svou.

ROZJÍMÁNÍ X.

O prostředcích k lásce Boží a k svatosti.

Čím více kdo Boha miluje, tím jest svě-
tější. Sv. František Borgiaš říkával, že modlitba
uvádí do srdce lidského lásku Boží, umrtve-
nost pak ze srdce vyklizuje zemi a činí je
způsobilé, aby přijalo tento posvátný žár. Čím
více země jest v srdci, tím méně místa jest
v něm pro sv. lásku. »*Aniž moudrost nale-
zena bývá v zemi těch, kteří rozkošně živi
jsou.*« (Job 28, 12. 13.) Tou příčinou svatí
hleděli co nejvíce umrtvovati samolásku a
smysly své. Svatými jsou ovšem nemnozí;
avšak třeba tak živu býti jako nemnozí, aby-
chom i s nemnohými spaseni byli: »*Žij jako
jen někteří, chceš-li s těmito některými kra-
lovati*«, píše sv. Jan Klimak. A sv. Bernard
praví: »*Dokonalé nemůž býti, leč co zvláštní
jest.*« Chce-li kdo býti dokonalým, jest mu vésti
život zvláštní. Především tedy potřebí jest,
aby kdo svatým byl, míti touhu, svatým se
státi: touhu a spolu odhodlanost. Někteří stále
touží, ale nikdy ruky k dílu nepřikládají.
»*Těchto duší nerozhodných ďábel se nebojí,*«
říkala sv. Terezie. Naopak říkala sv. světice, že

»*Bůh miluje duše velkodušně.*« Dábel nám hledí namluviti, jakoby to byla pýcha, kdybychom pomýšleli veliké věci pro Boha učiniti. Byla by to arci pýcha, kdybychom při tom spoléhali na své síly; ale není to pýcha, odhodláme-li se svatými býti, důvěřující v Boha a řkouce: »*Všecko mohu v tom, který mne posiluje.*« Třeba si tedy mysli dodávati, se odhodlati a počítí. Modlitba všecko může. Co nemůžeme sami z vlastních sil, můžeme to s pomocí Boží, který slíbil, že nám dá, začkoli ho budeme prositi: »*Cožkoli budete chtítí, budete prositi a stane se vám.*« (Jan 15, 7.)

Vroucí vzdechy a prosby.

Milý Vykupiteli můj, ty žádáš si lásky mé a poroučíš mi, abych tě miloval z celého srdce. Ano, můj Ježíši, chci tě milovati z celého srdce. Ne, ó, Bože můj, důvěřuje v milosrdenství tvé, nelekám se pro spáchané hříchy své, protože jich nyní nade všecko nenávidím a je zavrhuji; a vím, že zapomínáš na urážky duše, která jich želí a tě miluje. Ano, ježto jsem tě urážel více než kdokoli, chci tě též nad jiné milovati, doufaje v přispění tvé. Pane můj, ty chceš, abych byl svatým, a já chci svatým se státi, bych se ti zalíbil. Miluji tě, dobroto nekonečná! Tobě se všecek da-

ruji. Ty jsi jediné dobro mé, jediná láska má. Přijmi mě, lásko má, a učiň, ať jsem všecek tvůj, a nedej, abych tě kdy opět hněval. Učiň, ať se všecek strávím pro tebe, jako ty jsi se strávil pro mne. — Ó, Maria, nevěsto Ducha svatého, jehož jsi láskou nejvroucnější milovala, a od něho nejvíce milována byla, vypros mi lásku jeho a věrnost.

Veni Creator Spiritus.

Přijď k nám, Duchu Stvořiteli, navštiv srdce, Těšiteli, vylej s hůry po oboru milost v nitro svojich tvorů.

Těšitelem právě sloveš, - Otcovým se darem zoveš; - zdroj jsi živý, láska, plamen, - posvěcení ducha pramen.

Sedm darů máš v své moci, prstem jsi ty Bohu Otci, slíben pro ta srdce pustá, řečí plníš lidská ústa.

Rozžehni v nás světlo svoje, vlej nám v nádra lásky zdroje, - a posilni v každou dobu pomocí svou těla mdlobu.

Zažeň vraha od nás v dáli, ušetďrj nám pokoj stálý, bychom z tvého doprovodu pominuli duše škodu.

Dej znát Otce Hospodina, dej nám
znáti jeho Syna, dej nám věřit z celé síly -
v tebe Ducha každou chvíli.

Buď čest s Otcem Synu Slovu, jenžto
povstal slavně z rovu, svatému též Duchu
sláva, - ať se po vše věky vzdává. Amen.

Veni sancte Spiritus.

Přijď, ó, Duše přesvatý, - rač paprsek bo-
hatý světla svého v nás vylít!

Přijdiž, Otče ubohých, dárce darů pře-
mnohých, a rač mysli osvítit!

Božský Utěšiteli, sladký duší příteli,
rač nás mile zotavit!

Odpočinku v lopotě, - libý chlade v hor-
kotě, - rač nás v žalu potěšit!

Ó, ty světlo blažící, - srdce v tebe vě-
řící rač milostmi naplnit!

Člověk bez tvé pomoci slábne a je bez
moci, vše mu může uškodit.

Skvrny s duší našich smaž - a vyprahlá
srdce svlaž, raněné rač vyhojit!

Srovnej, co je zkřiveno, ohřej, co je
studeno, a nedej nám zabloudit!

Rač nás, v tebe věřící a tě vroucně
prosící, - dary sedmi podělit!

Uděl v ctnosti prospěchu, v smrti
blahou útěchu, a dej v radost věčnou vjít!
Amen.*)

*) Odpustky: 1. Plnom. odpustky jednou v měsíci v kterýkoli den získají, kdo jednou aneb vícekrát denně nábožně a kajicně pomodlí se buď chvalozpěv: »Veni Creator Spiritus« aneb »Veni Sancte Spiritus«. Podmínky: »Sv. zpověď, sv. přijímání a modlitba na obyčejné úmysly.« — 2. 300 dní, když v neděli svatodušní aneb v oktávě svatodušním ten aneb onen chvalozpěv nábožně a skroušeně se říká. — 3. 100 dní pokaždé v kterýkoli jiný den v roce, říká-li se ten aneb onen chvalozpěv nábožně a se srdcem skroušeným. (Pius VI. 26. května 1796.)

Sluší připomenouti, že poslední sloka chvalozpěvu: »Veni Creator Spiritus«: »Bud' čest s Otcem« podle výnosu sv. sboru obřadního z roku 1899 budoucně se nemění, ani v době mimovelikonoční.

Rozjímání na každý den v oktávě Božího Těla.

ROZJÍMÁNÍ I.

O lásce Ježíšově v nejsvětější svátosti.

Nejmilejší Vykupitel náš, maje po dokonaném díle vykoupení našeho tuto zemi opustiti a odejíti k Otci, a vida, že hodina smrti jeho již nadešla: »*Věda, že přišla hodina jeho, aby šel z tohoto světa k Otci*« (Jan 13, 1.), nechtěl nás nechat samotných v tomto slzavém údolí; co tedy učinil? Ustanovil nejsv. svátost oltářní, v které sám se nám celý zanechal. »Žádný jazyk nevypoví,« dí sv. Petr

z Alkantary, »jak velice Ježíš Kristus miluje každou duši, která jest v milosti jeho. I maje nejmilejší ženich ten odejít z tohoto světa, aby pro nepřítomnost jeho na něho nezapomněly, nechal jim na památku tuto velebnou svátost a sám v ní zůstal, nechtěje, aby vzpomínka na něho udržovala se jinou zárukou, nežli jím samým.« Nechtěl tedy Pán Ježíš smrtí svou od nás se odloučiti a ustanovil tuto svátost lásky, aby přebýval s námi až do konce světa: *»Aj, já s vámi jsem až do skonání světa.«* (Mat. 28. 20.) A ejhle, zde přebývá, jak víra sv. nás učí, na tolika oltářích, kde uzavřen jest jako v tolika vězeních lásky, aby každý jej našel, kdo ho hledá. Než, ó Pane, dí sv. Bernard, to přece nepřísluší velebnosti tvé? Dosti na tom, Ježíš odpovídá, že přísluší tak mé lásce.

Jak velmi dojati bývají poutníci do Jerusalema, když přijdou do jeskyně, kde se narodilo vtělené Slovo, když vkročí na nádvoří, kde Pán Ježíš byl bičován, když vstoupí na Kalvarii, kde umřel, a navštíví sv. hrob, kde byl pochován. Ale oč něžnější má býti naše láska, když přistupujeme k oltáři, kde přebývá Pán Ježíš sám v nejsv. svátosti! Ctih. P. Jan Avila říkával, že mezi všemi svatyněmi není svatyně vznešenější a světější nad chrám Páně, kde obývá Ježíš ve velebné svátosti.

Vroucí vzdechy a prosby.

Ó, milý Ježíši můj, ó, Bože, láskou k lidem jatý, mohl-li jsi co většího vynalézt, abys od těchto nevděčných lidí byl milován? Ó, kdyby tě lidé milovali, byly by zajisté všechny kostely stále plny lidí, kteří tváří svou země se dotýkajíce, tobě by se klaněli a ti děkovali, hoříce láskou k tobě, když by očima víry patřili na tebe skrytého ve svatostánku. Než bohužel, lidé zapomínajíce na tebe a na tvou lásku, dlí rádi u lidí, od nichž nadějí se nějakého bídného prospěchu, a nechávají tebe, Pána svého, opuštěného a samotného. Ó, bych napraviti mohl oddaností a věrností svou takovou nevděčnost! Lituji toho, že i já jsem dříve byl tak nedbalý a nevděčný. Avšak budoucně nechci již takým býti; chci rád a tak dlouho u tebe prodlévati, pokud mi jen bude lze. Rozpal mě svatou láskou svou, abych ode dneška žil jen proto, abych tě miloval a tobě se líbil. Ty jsi hoden lásky všech srdcí. Pohrdal-li jsem tebou kdysi, nyní jiného si nežádám, než tebe milovati. Můj Ježíši, tys láska má a všechno dobro mé. »*Bože můj a mé všechno!*« Nejsvětější Panno Maria, vyzmoy mi velikou lásku k nejsv. svátosti!

ROZJÍMÁNÍ II.

Pán Ježíš přebývá na oltářích, aby jej tu všickni našli.

Sv. Terezie říkala, že zde na zemi nemohou všickni poddaní mluvit s knížetem. Lidé obyčejní mohou s ním mluvit nanejvýš prostřednictvím třetího. Chceme-li však mluvit s tebou, ó králi nebeský, není nám potřebí žádného prostředníka; každý, kdo chce, zastane tě v nejsv. svátosti a může s tebou mluvit po libosti a bez ostychu. Tou příčinou pravila táž světice, že Ježíš Kristus v nejsv. svátosti zakryl velebnost svou podobou chleba, aby nám dodal větší důvěry, bychom beze vší bázně k němu přistupovali. Ó, jak zdá se Ježíš volati z oltářů: *»Pojďtež ke mně všickni, kteří pracujete a obtíženi jste, a já vás občerstvím.«* (Mat. 11, 28.) Pojďte, praví, poďte chudí, poďte nemocní, poďtež sklíčení, poďte spravedliví i hříšníci, a u mne naleznete občerstvení ve všech svých nedostacích a úzkostech. Totě přání Ježíše Krista, každého potěšiti a jemu pomoci. Ve dne v noci přebývá na oltářích, aby jej všickni zastali, a aby všem milosti udílel. Proto bylo svatým na zemi takovou rozkoší dlíti před Ježíšem svátostným,

že jim tu dni a noci mýjely jak okamžení. Hra-
běnka z Ferie, vstoupivši do řádu sv. Kláry,
byla by neustále dlela v kůru před svato-
stánkem; a když se jí jednoho dne tázali, co
tu tak dlouho činí před nejsv. svátostí, odpo-
věděla s udivením: »*Co činím před nejsvětější
svátostí? Co bych činila? Děkuji, miluji,
prosím.*« Sv. Filip Nerejský, spatřiv velebnou
svátost, zvolal: »*Ejhle, láska má; hle, veškerá
láska moje!*« Ó, kdyby Ježíš Kristus byl také
veškerou láskou naší, i nám zdály by se dni
a noci v jeho přítomnosti jako okamžení.

V r o u c í v z d e c h y a p r o s b y.

Můj Ježíši, doufám, že ode dneška i já,
přijda tě navštívit na oltářích, vždycky tak
zvolám: »*Ejhle, láska má; hle, veškerá láska
moje!*« Ano, přemilý Vykupiteli můj, nechci
milovati než tebe, ty budiž jedinou láskou
duše mé. Umřel bych takměř bolestí, po-
mním-li, že jsem dříve miloval tvory a vlastní
choutky své více nežli tebe, pohrdnuv tebou,
dobrem nekonečným. Ale že nechceš, abych
byl ztracen, snášel jsi mě s takovou trpělivostí;
místo, abys mne trestal, zranil jsi srdce mé
tolika šípy lásky, takže jsem již nemohl odo-
lati tvé něžnosti a oddal jsem se tobě. Víím,
že chceš, abych byl všecek tvůj. A když tak

chceš, učiň to; neboť tobě přísluší to učiniti. Odluč mě ode všech pozemských náklonností, ode mne samého, a učiň, ať nehledám než tebe, nemyslím než na tebe, nemluvíím než o tobě, a nežádám, netoužím, neprahnu, než hořeti láskou k tobě a pro tebe žíti a umříti. Ó, láske Ježíše mého, přijď a uchvať celé srdce mé a vypud' z něho všelikou lásku, která se nenese k Bohu. Miluji tě, svátostný Ježíši můj; miluji tě, živote můj, poklade můj, láske má a mé všechno! — Ó, Maria, naděje má, pros za mne a učiň, ať všecek náležím Ježíši.

ROZJÍMÁNÍ III.

**Jak vzácný dar Ježíš Kristus nám učinil,
darovav se nám v nejsv. svátosti.**

Láska Ježíše Krista nespokojila se tím, že za nás obětoval božský život svůj v samých bolestech a potupách, aby nám tím převroucí lásku svou na jevo dal; ale aby nás tím více zavázal, bychom jej milovali, tu noc před smrtí svou zanechal nám sebe sama za pokrm v nejsv. svátosti oltářní. Bůh jest všemohoucí; avšak darovav se duši v této svátosti lásky, nemá již, co by jí dal. Sněm tridentský praví,

že Ježíš, darovav se nám ve sv. přijímání, darem tím vyčerpал takořka veškera bohatství své nekonečné lásky: »*Bohatství lásky své k lidem takměř vylil.*« Za jakou by to poddaný považoval si čest, píše svatý František Saleský, kdyby mu kníže jeho poslal pokrm z vlastního stolu svého. Pán Ježíš však ve sv. přijímání nepodává nám za pokrm část krmě své, ale dává nám své vlastní nejsvětější tělo, říká: »*Vezměte a jezte; toto jest tělo mé.*« A spolu s tělem svým dává nám též svou duši a božství svoje. Pročež praví sv. Jan Zlatouústý, že Pán Ježíš, daruje nám sebe sama v nejsv. svátosti, dává nám vše, co má, a nic mu nezbyvá, co by nám dal: »*Celý se ti dal, ničeho si nenechal.*« Ó, podivuhodná a úžasná láska Boží! Ten Bůh, jenž jest pánem všeho, všecek dává se nám.

Vroucí vzdechy a prosby.

Ó, nejdražší Ježíši můj, co bys měl ještě učiniti, abys nás pohnul k lásce své? Ó, dej nám poznati nesmírnou lásku, která tě pokrmem učinila, abys mohl spojití se s námi, ubohými hříšníky. Tak něžnou tedy lásku měl jsi ke mně, Vykupiteli můj, že jsi se nezpěchoval, darovati se mi tak často ve sv. přijímání; a já jsem měl odvahu, tolikráte tě vy-

puditi z duše své? Ty však neumíš pohrdnouti srdcem skroušeným a poníženým. Ty jsi se stal člověkem pro mne, umřel jsi za mne, učinil jsi se i pokrmem mým: a co ti ještě zbylo, abys učinil pro mne a získal si lásku moji? Ó, bych umřel bolestí tolikráte, kolikráte si vzpomenu, že jsem tak zlehčil milost tvou. Lituji toho, lásko má, z celého srdce, že jsem tě hněval. Miluji tě, dobroto nekonečná, miluji tě, nekonečná lásko. Jiného si nežádám, než tě milovati, a jiného se nebojím, nežli žíti bez lásky tvojí. Milovaný Ježíši můj, neobtěžuj se zavítati opět do duše mé. Přijď; neboť raději stokrát umru, než bych znovu tě vypudil, a učiním, seč budu, bych se ti zalíbil. Přijď a rozpal mne celého láskou svou. Dej, nechť na všechno zapomenu a na nic nemyslím a po ničem netoužím, leč po tobě, svém nejvyšším a jediném dobru. — Ó, matko má, Maria, oroduj za mne a učiň přímluvou svou, ať jsem vděčen Ježíši svému za tak velikou lásku jeho.

ROZJÍMÁNÍ IV.

Jak velikou lásku Ježíš Kristus osvědčil nám v nejsvětější svátosti oltářní.

»Věda Ježíš, že přišla hodina jeho, aby šel z tohoto světa k Otci: když miloval své, až dokonce je miloval.« (Jan 13, 1.)
Věda Ježíš, že nadešla hodina smrti jeho, chtěl nám, prve než umře, dáti největší důkaz své lásky; a to byla nejsvětější svátost oltářní. *»Až do konce je miloval«*, to jest *»láskou nejsvrchovanější je miloval«*, dí svatý Jan Zlatoústý. Miloval tehdy lidi největší láskou, kterou milovati je mohl, sebe celého jim darovav. Ale kdy Ježíš Kristus ustanovil tuto velikou svátost, v nížto sám se nám zanechal? Tu noc před svou smrtí: *»V tu noc, v kterouž zrazen byl, píše sv. apoštol, vzal chléb a díky učiniv, lámal a řekl: Vezměte a jezte: Toto jest tělo mé.«* (1. Kor. 11, 23. 24.) Právě když lidé pomýšleli jej usmrtiti, on jim zamýšlel dáti tento poslední důkaz své lásky. Projevy lásky, kterou nám přátelé osvědčují při své smrti, hluboce nám v srdci utkví; z té příčiny i Ježíš právě před smrtí zanechal nám tento dar velebné svátosti. Právem nazývá proto sv. Tomáš dar ten *»svátostí a zárukou*

lásky; a sv. Bernard zove jej »*láskou všeliké lásky*“, ježto ve svátosti té Ježíš Kristus spojil a zahrnul veškeru něžnost lásky své k nám. Proto sv. Maří Magdalena z Pazzi nazývala den, kdy Ježíš ustanovil tuto svátost, »*dnem lásky*«.

Vroucí vzdechy a prosby.

Ó, nekonečná lásko Ježíšova, jež zasluhuješ, abys navzájem nekonečně byla milována. Pane můj, ty jsi lidi tolik si zamiloval, a jak jest možná, že lidé nemají žádné lásky k tobě? Co jsi měl ještě učiniti, abys byl od nich milován? Ó, Ježíši můj, ty jsi tak milování hoden a tolik nás miluješ; dej, ať tebe poznáme a milujeme. Kdy pak tě budu milovati tak, jak ty jsi mě miloval? Ó, dej mi poznati víc a více, jak veliká jest dobrota tvá, abych víc a více hořel láskou k tobě a snažil se tobě zalíbiti. Ó miláčku duše mé, kéž jsem tě vždycky miloval! Než bohužel, nejen že jsem tě kdysi nemiloval, ale milostí a láskou tvou dokonce jsem i pohrdal. Co mně útěchy dodává, jest lítost, kterou z toho pociťuji, a doufám odpuštění proto, že jsi odpustiti slíbil kajícímu. Tobě, ó Spasiteli můj, věnuji veškeru lásku svou; pomoz mi pro zásluhy umučení svého, abych tě miloval ze všech sil svých.

Ó, bych umřel z lásky k tobě, jako ty jsi umřel z lásky ke mně! — Ó Maria, matko Boží, vypros mi milost, abych ode dneška jiného nemiloval než Boha.

ROZJÍMÁNÍ V.

Jak úzce se spojuje duše s Ježíšem ve sv. přijímání.

Sv. Diviš z Areopagu praví, že hlavní účinek lásky jest snaha po spojení. A právě proto Pán Ježíš ustanovil sv. přijímání, aby se všecek spojil s dušemi našimi. Byl již naším učitelem, vzorem a obětí naší; nezbývalo než dáti se nám i za pokrm, aby byl jedno s námi, jako pokrm v jedno se slučuje s tím, kdo ho požívá. A to učinil, ustanoviv tuto svátost lásky: „*Poslední stupeň lásky to jest, dí sv. Bernardin sienský, když se nám za pokrm dal, an se dal k dokonalému spojení, jako pokrm a ho požívající na vzájem se slučují.*“ Nedostačilo tedy Ježíši Kristu, že se spojil s lidskou přirozeností naší, ale svátostí touto chtěl nalézt způsob, aby se též spojil s každým z nás a náležel všecek jednomu každému, kdo jej přijme. Proto píše sv. František Saleský: »*V žádném jiném díle nejeví*

se nám Spasitel náš tak něžným a milým jako tuto, kde takořka sám sebe ničí a pokrmem činí, aby duše naše pronikl a spojil se se srdcem svých věřících.» Ježto nás Ježíš převroucně miloval, chtěl se spojit s námi ve velebné svátosti, abychom byli jedno s ním, jak sv. Jan Zlatoústý praví: „*Sebe sama v nás vmísil, abychom jedno byli: neboť ta jest snaha vroucně se milujících.*« Slovem, chtěl jsi, ó Bože lásky, aby srdce naše a tvoje jedno srdce bylo: »*Chtěl jsi, abychom s tebou jedno srdce měli*«, dí sv. Vavřinec Justiniani. A Ježíš sám to pověděl, řka: „*Kdo jí mé tělo ... ve mně přebývá a já v něm.*« (Jan 6, 57.) Kdo tedy přijímá, přebývá v Ježíši a Ježíš přebývá v něm; a spojení to není pouze domýšlené, ale skutečné a opravdové. Jako dvě rozehřáté svíce spolu se spojí, praví sv. Cyril alexandrijský, právě tak kdo přijímá, s Ježíšem Kristem v jedno splývá. Pomysleme si tedy, přijímající tělo Páně, jakoby Ježíš Kristus nám pravil, co řekl jednoho dne k milé služebnici své, Markétě z Ypru: »*Viz, dcero má, to krásné spojení mezi mnou a tebou; nuže, miluj mne a budme vždy spolu spojení láskou a nikdy se nerozlučujme.*«

Vroucí vzdechy a prosby.

Ó můj Ježíši, to jest, oč tě prosím a zač tě vždycky chci prositi o svatém přijímání: »*Budme vždy spolu spojeni a nikdy se nerozlučujme.*« Víím, že ty se nikdy ode mne neodloučíš, jestli já prve od tebe se neodloučím. A toho právě se obávám, abych se i budoucně hříchem od tebe neodloučil, jak se dříve stalo. Ó, nedej, aby se to opětovalo, milovaný Vykupiteli můj: »*Nedej mi se odloučiti od tebe.*« Dokud neumru, nebezpečenství tomu neujdu; pro zásluhy smrti tvé prosím tě, nech mě spíše umřítí, než abych veliké křivdy té znovu se dopustil. Opakuji prosbu svou a dej mi milost, abych ji vždycky opakoval: »*Nedej mi se odloučiti od tebe; nedej mi se odloučiti od tebe.*« Ó Bože duše mé, miluji tě, miluji tě, miluji tě, a chci tě vždycky milovati a jediné tebe chci milovati. Osvědčuji před nebem a zemí, že chci jediné tebe milovati a nic jiného. Slyš mě, Ježíši můj, jediné tebe chci milovati a nic jiného. — Ó, Maria, matko milosrdenství, oroduj tuto chvíli za mne a zjednej mi milost, abych již nikdy neodloučil se od Ježíše a nemiloval než Ježíše.

ROZJÍMÁNÍ VI.

Jak velice Ježíš Kristus touží, aby ve svatém přijímání s námi se spojil.

» *Věda Ježíš, že přišla hodina jeho.*« (Jan 13, 1.) Tato hodina, kterou Ježíš nazývá »*hodinou svou*«, byla právě hodina v oné noci, kdy mělo se počítí jeho umučení. Ale proč hodinu tak neblahou jmenuje hodinou svou? Proto, že po té právě hodině co živ byl toužil, ježto v tu noc si umínil zanechatí nám svaté přijímání, v němžto se spojití chtěl s milovanými dušemi našimi, za něž měl v krátkce dáti krev i život. Poslyšme jen, co pravil v onu noc svým učeníkům: »*S toužebností žádal jsem tohoto beránka jísti s vámi.*« (Luk. 22, 15.) Slovy těmi chtěl nám dáti na jevo velikou žádost a touhu svou, aby se s námi spojil v této svátosti lásky: »*S toužebností žádal jsem,*« totě slova, praví sv. Vavřinec Justiniani, jež vyšla ze srdce Ježíšova, láskou ne-smírnou rozníceného: »*Toto jest slovo nej-plamennější lásky.*« A týž plamen, který tehdy plál v srdci Ježíšově, hoří v něm i nyní; a totěž pozvání, které tenkrát učinil učeníkům svým, aby jej přijali, činí i dnes nám všem: *Vezměte a jezte, totoť jest tělo mé.*« (Mat

26, 26.) A aby nám dodal chuti, bychom jej přijímali s láskou, slibuje nám nebe. *»Kdo jí mé tělo . má život věčný«*. (Jan 6, 55.) A odmítáme-li jej přijímati, vyhrožuje nám smrtí: *»Nebudete-li jísti těla syna člověka... nebudete mítí v sobě života.«* (v. 54.) Tato pozvání, tyto sliby a hrozby mají původ svůj ve vroucí touze Ježíše Krista, aby s námi se spojil ve sv. přijímání z lásky, kterou k nám chová. *»Není včely, pravil Pán jedenkrát k sv. Matyldě, aby s tak prudkou láskou vrhla se na květiny, by z nich ssála med, s jakou já přicházím do duší, které po mně touží.«* Protože Ježíš nás miluje, chce i od nás býti milován; a protože po nás touží, chce, bychom i my dychtili po něm. *»Žízni Bůh po žízni naší«* praví sv. Řehoř. Blažená duše, která přistupuje ke stolu Páně s velikou toužebností, aby se spojila s Ježíšem Kristem!

Vroucí vzdechy a prosby.

Poklony hodný Ježíši můj, nemáš již větších důkazů lásky, abys nám dal na jevo, že nás miluješ. Dal jsi život za nás. Zanechal jsi se nám v nejsv. svátosti, abychom se živili tělem tvým, a tolik si přeješ, abychom tě přijímali. Ó, jak jest tedy možná, že znajíce toliké důkazy převroucí lásky tvé, nehoříme

láskou k tobě? Jdětež, náklonnosti pozemské, a opusťte srdce mé; vy mi překážíte, abych nehořel pro Ježíše, jako on hoří pro mne. A dostane-li se mi kde větších důkazů lásky, ó, Vykupiteli můj, nad ty, které ty jsi mi dal? Ty jsi obětoval z lásky ke mně celý život svůj: ty jsi z lásky ke mně podjal se smrti tak potupné a hořké; ty jsi se z lásky ke mně téměř zničil, učiniv se pokrmem v nejsv. svátosti, abys mi se celého daroval. Ó, nedopouštěj, Pane, abych byl déle tak neděčen k takové dobrotě. Děkuji ti, že mi dopřáváš času, abych oplakával urážek ti učiněných a miloval tě po všecy ostatní dny života svého. Lituji toho, ó, nejvyšší dobré, že jsem prve tak pohrdal láskou tvou! Miluji tě, dobroto neskonalá; miluji tě, poklade nekonečný; miluji tě, lásko nekonečná, nekonečné lásky hodná. Pomoz mi, Ježíši můj, abych výhod dal ze srdce svého všem náklonnostem, které se nevztahují k tobě, abych ode dneška po jiném netoužil, jiného nehledal než tebe. Milý Pane můj, dej, ať tě vždycky naleznu a vždycky tě miluji. Vezmi si celou vůli mou, abych nikdy nechtěl, než co tobě se líbí. Bože můj, Bože můj, co bych jen miloval, kdybych nemiloval tebe, jenž jsi veškero dobro? Ano, jen tebe chci a nic jiného. Ó, Maria, matko má, vezmi mně srdce mé a naplň je láskou k Ježíši !

ROZJÍMÁNÍ VII.

Sv. přijímání zjednává nám setrvání v milosti Boží.

Když Pán Ježíš vejde o sv. přijímání do duše, přinese jí všechno dobré, všelikou milost a obzvláště milost sv. setrvání. Toto jest hlavní účinek nejsv. svátosti oltářní: že živící duši, která ji přijímá, tímto pokrmem života udílí jí veliké síly a zmužilosti, aby kráčela po cestě k dokonalosti a odolala nepřátelům, usilujícím o naši věčnou smrt. Proto Ježíš v nejsv. svátosti zove se chlebem nebeským: *» Ját jsem chléb živý, jenž jsem s nebe sestoupil. Bude-li kdo jísti z chleba tohoto, živ bude na věky.«* (Jan 6, 51. 52.) Jako chléb pozemský zachovává život tělesný, tak tento chléb nebeský zachovává duši na živě tím, že jí dopomáhá, aby setrvala v milosti Boží. Proto učí sv. sněm tridentský (sed. 13, hl. 2.), že sv. přijímání jest lékem, který nás osvobozuje od hříchů všedních a chrání nás od hříchů smrtelných: *» Kazijed, jímžto od provin denních býváme osvobozeni a od smrtelných chráněni.«* Papež Inocenc III. píše, že Ježíš Kristus umučením svým zbavuje nás hříchů spáchaných a nejsv. svátostí chrání

nás od hříchů, které bychom spáchali. Proto praví sv. Bonaventura, že hříšníci nemají sv. přijímání se vyhýbati proto, že hříšníky byli; ano, právě proto, že byli hříšníky, mají tím častěji přistupovati ke stolu Páně; neboť *»čím se kdo nemocnějším cítí, tím více potřebuje lékaře.«*

Vroucí vzdechy a prosby.

Pane, proč pak já ubohý naříkám si na slabost svou, vida, jak často jsem klesl? Jak mohl jsem odolati útokům pekelným, tebe se vzdaluje, jenžto jsi síla naše? Kdybych byl častěji přistupoval k sv. přijímání, nebyl bych býval tolikráte přemožen od svých nepřátel; budoucně již se to nestane. *»V tebe, Hospodine jsem doufal, nebudu zahanben na věky.«* Než, již nebudu spoléhati na svá předsevzetí; ty, Ježíši můj, jsi naděje má; ty mne posilni, abych již nikdy neklesl do hříchu. Já jsem sláb; ale ty mne ve sv. přijímání učiníš silným proti všem pokušením. *»Všecko mohu v tom, kterýž mne posiluje.«* (Filip. 4, 13.) Odpusť mi, Ježíši můj, všechny urážky ti učiněné, kterých lituji ze vší duše své. Umiňuji si, že chci raději umřít, než tě znovu rozhněvati a doufám v umučení tvé, že mi pomůžeš, abych setrval v milosti tvé až do

smrti. »*V tebe, Hospodine, jsem doufal, nebudu zahanben na věky.*« A se sv. Bonaventurou dím i k tobě, ó, Maria, matko má: »*V tebe, ó, paní, jsem doufal, nebudu zahanben na věky!*«

ROZJÍMÁNÍ VIII.

Jak sluší na sv. přijímání se připravovati a po něm činiti díky

Kardinál Bona se táže: Čím to, že tolik duší po tolika sv. přijímáních tak málo prospívají na cestě k Bohu? A odpovídá: »*Tím není vinen pokrm, ale nezpůsobilost toho, kdo ho požívá*«; nedostatečná totiž příprava jeho. Oheň zapálí hned dřevo suché, ale ne syrové, protože toto není k hoření způsobilé. Svátí mívali veliký užitek ze sv. přijímání, protože se velmi na ně připravovali. Dvou věcí má hlavně dbáti duše, aby se připravila na sv. přijímání: Prvá jest, aby se odloučila od tvorů a srdcem svým odelnula ode všeho, co není Bůh a není pro Boha. Třeba duše byla v milosti Boží, je-li srdce její zaujato náklonnostmi pozemskými, kolik země má v sobě, o tolik méně místa zbývá v něm pro lásku

Boží. Sv. Gertruda tázala se jedenkrátě Pána Ježíše, jaké přípravy na sv. přijímání žádá si od ní. Pán Ježíš jí odpověděl: *» Finého od tebe nežádám, než, abys mne přijímajíc, prázdná byla sebe samé.«* Druhá věc, která se požaduje, aby ze sv. přijímání plynul nám veliký užitek, jest touha, Ježíše Krista přijmouti a více jej milovati. Gerson praví, že u toho stolu nebývají nasyceni leč ti, kdož mají veliký hlad. Proto sv. František Saleský píše, že hlavní úmysl duše, přistupující k sv. přijímání, má ten býti, aby prospívala v lásce Boží. *» Má se přijímati,«* dí světec, *» z lásky ten, jenž z pouhé lásky nám se dává.«* A proto pravil Pán Ježíš sv. Matyldě: *» Když jdeš k sv. přijímání, žádej si veškeru lásku, kterou kdy které srdce mělo ke mně; a já ji přijmu tak, jakobys sobě přála, by to byla láska tvá.«*

Potřebí dále též, abychom po sv. přijímání děkovali. Není milejší modlitby Bohu nad modlitbu po sv. přijímání. Tehdy potřebí cvičiti se v prosbách a vroucích povzdeších. Nábožné vzdechy, které tenkrátě vzbuzujeme, mají větší zásluhu u Boha, nežli kdy jindy, protože přítomnost Ježíše Krista, jenž spojen jest s duší naší, dodává jim ceny. A o prosbách praví sv. Terezie, že Ježíš po sv. přijímání jest v duši jako na trůně milosti a praví jí:

»*Co chceš, abych ti učinil?*« Duše, přišel jsem jen proto s nebe, abych ti udělil milostí; žádej začkoli a mnoho-li chceš, a budeš vyslyšena. Ó, jaké poklady milostí ztrácejí, kdo málo se modlí po sv. přijímání.

Vroucí vzdechy a prosby.

Ó, Bože lásky, ty si tedy tolik přeješ, uštedřiti nám milostí svých, a my tak málo o to dbáme, abychom o ně prosili. Jak toho budeme litovati v hodině smrti, když pomyslíme na tuto nedbalost svou a jak jsme si jí uškodili! Pane můj, zapomeň na minulost; neboť budoucně chci se lépe připravovati, vynasnažuje se, abych srdce své odloučil ode všech věcí, které mě zbavují všech těch milostí, jichž bys mi rád dopřál. A po sv. přijímání chci setrvati v modlitbě, dokud mi bude lze, abych došel od tebe potřebné milosti, bych prospíval ve tvé lásce. Pomoz mi, abych to provedl. Ó, Ježíši můj, jak jsem byl dříve nedbalý, abych tě miloval! Čas života, kterého v milosrdenství svém mi dopřáváš, dáváš mi proto, abych se připravoval na smrt a napravil láskou urážky, jež jsem ti učinil. Chci jej celý obětovati k tomu, abych hříchů svých oplakával a tebe miloval. Miluji tě, Ježíši můj, miluji tě, jediné dobro mé. Smiluj se nade

mnou a neopouštěj mne! — A ty, ó Maria, naděje má, budiž mi vždycky nápomocna přímluvou svou.

Modlitba před sv. přijímáním.

Milovaný Ježíši můj, pravý Synu Boží, který jsi jednou umřel za mne na kříži v moři bolestí a opovržení, pevně věřím, že jsi v nejsv. svátosti přítomen, a za tuto víru hotov jsem i život položit.

Drahý Vykupiteli můj, doufám v dobrotivost tvou a v zásluhy krve tvé, až zavítáš nyní ke mně, že mne roznítíš celého svou láskou svatou a že mi udělíš všecky milosti, kterých potřebuji, abych tebe byl poslušen a ti byl věren až do smrti.

Ó, Bože můj, pravý a jediný milovníče duše mé, mohl-li jsi více učiniti, abys mne zavázal k lásce své? Nemaje na tom dosti, láska má, že jsi umřel za mne, ustanovil jsi ještě nejsv. svátost a dal jsi se mi za pokrm, abys mi se všecek daroval a spojil a spoutal se s tvorem tak nehodným a nevděčným, jakým jsem já. Ano, sám mne zveš a tolik po tom toužíš, abych tě přijal. Ó, láska nesmírná! Bůh dává se celý mně! Ó, Bože můj, jenž hoden jsi lásky nekonečné, miluji tě nade

všecko, miluji tě z celého srdce svého, miluji tě více než sebe samého, více než život svůj; miluji tě proto, že toho zasluguješ a též proto, abych se ti zalíbil, poněvadž tolik toužíš po lásce mé. Opusťte duši mou, náklonnosti pozemské; jedině tobě, můj Ježíši, poklade můj, mé všecko, daruji veškeru lásku svou. Ty se dáváš nyní všecek mně, a já se dávám všecek tobě. Dovol, ať tě miluji, ježto nechci než tebe a co tobě se líbí. Miluji tě, Spasiteli můj, a spojuji nepatrnou lásku svou s láskou všech andělův a svatých a s láskou, kterou tě miluje blah. Panna Maria, matka tvá a věčný Otec tvůj. Ó, bys byl ode všech milován! Kéž mohu učiniti, aby tě všickni lidé milovali a tolik tě milovali, jak hoden jsi.

Hle, ó, Ježíši můj, již jdu, abych se nasytil nejsv. tělem tvým. Než, ó, Bože můj, kdo jsem já, a kdo jsi ty? Ty jsi Bůh nekonečné dobroty, a já jsem ubohý červ, tolik hříchy poskvrněný, jenž jsem tě často vypudil z duše své. Pane, nejsem ani hoden, klečeti tu před tebou; měl bych již dávno býti v pekle, od tebe navždy odloučen a opuštěn. Avšak v dobrotě své zveš mě, abych tě přijal. Hle, již jdu, přicházím pokořen a zahanben pro toliké urážky, jež jsem ti učinil, ale též pln důvěry v tvou slitovnost a lásku, kterou máš ke mně. Ó, jak velice toho želim a lituji, nej-

milejší Vykupiteli můj, že jsem tě dříve tolik urážel a hněval! Tys i život svůj dal za mne, a já jsem tak často pohrdl milostí tvou a láskou, a lečjaké ničemné věci dal jsem před tebou přednost. Lituji a nenávidím z celého srdce a nade všecko každého hříchu, ať těžkého, ať všedního, protože jsem jím urazil tebe, dobrotu nekonečnou. Doufám, že jsi mi již odpustil; ale jestliže jsi mi dosud neodpustil, odpusť mi, Ježíši můj, prve nežli tě přijmu. Ó, přijmi mě rychle na milost, protože chceš již co nevidět zavítati ke mně.

Přijď tedy, Ježíši můj, a zavítej do duše mé, která touží po době. Jediné a nekonečné dobro mé, živote můj, lásko má, mé všecko, rád bych tě přijal nyní s takovou láskou, s jakou tě přijímali duše tebe nejvíce milující, a s takou vroucností, s jakou tě přijímala nejsv. matka tvá, Panna Maria; s jejími přijímáními spojuji přijímání své. Ó, blah. Panno a matko má Maria, podej mi synáčka svého; pomyslí si, jako bych jej přijímal z rukou tvých. Rci jemu, že jsem tvým sluhou, aby s tím větší láskou přivinul mě k srdci svému, když nyní zavítá ke mně.

Modlitba po sv. přijímání.

Hle, můj Ježíši, již jsi zavítal ke mně; již přebýváš ve mně a již jsi všecek můj. Vítám tě, nejmilejší Vykupiteli můj! Klaním se tobě a padám ti k nohám, ale spolu tě objímám, k srdci svému tě tisknu a děkuji ti, že jsi ráčil do srdce mého zavítati. Ó, Maria, svatí ochráncové moji, anděle můj strážný, poděkujte mu za mne. Ó, božský králi můj, ježto jsi s takovou láskou přišel ke mně, daruji ti vůli svou, svobodu svou a sebe celého. Ty jsi se daroval celý mně, i já se všecek daruji tobě. Nechci již náležeti sobě; ode dneška chci býti tvým a celý tvým. Tvá budiž celá duše má, tvé budiž tělo mé, tvoje budtež schopnosti mé a smysly mé, aby všechny tobě sloužily a činily ti radost. Tobě zasvěcuji všechny myšlenky své, přání svá, náklonnosti své a celý život svůj. Dosti již urážek, Ježíši můj, jež jsem ti učinil; ostatní život svůj zasvěcuji celý lásce tvé, jenž jsi mě tolik miloval.

Přijmi, ó, Bože duše mé, tuto oběť, kterou ti přináší ubohý hříšník, jenž nyní jiného si nepřeje, než tebe milovati a tobě se líbiti. Učiň a nalož se mnou a se vším, co mého jest, jak tobě se líbí. Láska tvá nechť

zničí ve mně veškery náklonnosti, které se tobě nelíbí, abych byl všecek tvůj a žil jen proto, bych se ti líbil.

Nežádám tě o statky pozemské, ani o radosti, o čest a slávu; ale prosím tě, ó, Ježíši můj, abys mi pro zásluhy umučení svého dal ustavičnou lítost nad hříchy mými. Osvět mě, abych poznal, jak marné jest všecko na světě a jak zasluhuješ býti milován. Oduč mě ode všeho, co mě ke světu poutá, a spoutej mě úplně svou láskou svatou, aby vůle má ode dneška jiného nechtěla, ani si nežádala, než co ty chceš. Uděl mi trpělivosti a oddanosti v nemoci, v chudobě a ve všem, co se protiví mé sebelásce. Dej, ať jsem tichý k těm, kdož mnou opovrhují. Učiň, ať svatě umru. Uděl mi sv. lásky své. Obzvláště však prosím tě, ať setrvám v milosti tvé až do smrti, a nedej, abych se kdy odloučil od tebe: »*Nejsladší Ježíši, nedej mi se odloučiti od tebe.*« A tu prosím tě též o milost, abych se vždycky utíkal k tobě, ó, můj Ježíši, a o pomoc tě vzýval ve všech pokušeních svých a vždycky tě prosil o milost setrvání.

Otče věčný, Ježíš, Syn tvůj, slíbil mi, že mi všecko dáš, oč tě ve jménu jeho budu prositi: »*Budete-li zač prositi Otce ve jménu mém, dát vám.*« (Jan 16, 23.) Ve jménu tedy a pro zásluhy Syna tvého prosím tě o tvou

lásku a o sv. setrvání, abych jedenkrátě přišel do nebe a tě tam miloval ze všech sil svých a na věky oslavoval milosrdenství tvé, jsa jist, že již nikdy neodloučím se od tebe.

Ó, Maria, matko a naděje má, vypros mi tyto milosti, jichžto si žádám, a zjednej mi sama tu milost, abych tě, ó, královno má, velice miloval a ve všech potřebách svých tobě vždycky se doporučel.

Denní modlitba k Ježíši Kristu o jeho svatou lásku.

Ukřižovaná lásko má, přemilý Ježíši můj, věřím a vyznávám, že jsi pravý Syn Boží a Spasitel světa. Klaním se ti v nejhlubší pokoře, jsa si vědom své nehodnosti a děkuji ti, že jsi ráčil za mne umřít, abys mi zjednal život milosti Boží. Ó, všech přátel nejvěrnější, všech otců nejmlaskavější, všech pánů nejmiřejší! Milovaný Vykupiteli můj, tobě děkuji za svou spásu, za duši, za tělo a za vše, co jsem a mám. Tys mne osvobodil od pekla; tys mi odpustil hříchy mé; tys mi dal naději v nebe. Ale já nevděčný! Místo abych tě miloval za tak veliké milosrdenství a tak zvláštní, něžnou lásku tvou ke mně, znovu a znovu jsem tě

urážel a hněval. Vím, že bych za trest zasluhoval, abych tě již nesměl milovati. Ale ne, Ježíši můj, ulož mi jakýkoli trest, jen tímto mne netrestej! Jestli jsem tě prve urážel, nyní tě miluji a žádám si tě milovati z celého srdce. Ale ty víš, že bez pomoci tvé ničeho nemohu. Ježto mi tedy poroučíš, abych tě miloval, a nabízíš mi každou milost, budu-li tě o ni prositi, nuže, spoléhaje v dobrotivost tvou a v zaslíbení tvé: »*Začkoli prositi budete Otce ve jménu mém, to učiním*« (Jan 14, 13), přistupuji chudý jak jsem k trůnu milosrdenství tvého a pro zásluhy tvého umučení prosím tě nejprve za odpuštění všech hříchů svých, kterých ze vši duše své lituji proto, že jsem urazil tebe, dobrotu nekonečnou. Odpusť mi tedy a spolu s odpuštěním uděl mi sv. setrvání až do smrti, a zatím mi uděl dar své lásky svaté.

Ó můj Ježíši Kriste, naděje a jediná láska má, živote můj, poklade můj a mé všecko, osvěť duši mou tím světlem pravdy a rozněť ji tím ohněm lásky, které jsi nám přinesl na svět. Osvěť mě, abych víc a více poznával, jak velice zasluhuješ býti milován, a jak nesmírně jsi mě miloval, ježto jsi za mne tolik trpěl a umřel. Uděl mi té lásky, kterou Otec tvůj věčný sám tě miluje. A jako on jest v tobě a jedno jest s tebou, nechť i já skrze lásku pravou v tobě jsem a pro-

středkem dokonalého sjednocení vůle jedno jsem s tebou. Dopřej mi té milosti, ó Ježíši můj, abych tě miloval se vší vroucností duše své a neustále, a abych vždycky tě prosil o milost, tebe milovati, abych pak v lásce tvé s životem tímto se rozloučiv, vešel do nebe a tam tebe miloval láskou nejčistší a nejdokonalejší a nikdy již nepřestal tebe požívat.

Ó, matko krásného milování, nejblaho-slavenější Panno Maria, orodovnice, matko a po Ježíši jediná naděje má, ty, již tento Bůh ze všech tvorů nejvíce miluje, a která jiného si nepřeješ, než aby ode všech duší byl milován, pro lásku tohoto Syna, který před očima tvýma umíral za spasení naše, přimlouvej se za mne a zjednej mi milost, abych vždycky a z celého srdce jej miloval. O to tě prosím a doufám, že mne vyslyšíš. Amen.

OBSAH.

	Strana
Předmluva	3
Devítidenní pobožnost k Duchu sv. s denním rozjímáním, počínaje na nebe vstoupením Páně	5
Rozjímání I. Láska jest oheň, který rozněcuje	7
Rozjímání II. Láska jest světlo, které osvětčuje .	10
Rozjímání III. Láska jest voda, která žízeň ukájí	12
Rozjímání IV. Láska jest rosa, která zúrodňuje	14
Rozjímání V. Láska jest odpočinutí, jež občerstvuje	16
Rozjímání VI. Láska jest síla, které nic neodolá	18
Rozjímání VII. Láska činí Bohu příbytek v duši	20
Rozjímání VIII. Láska jest pouto, které nás s Bohem víže	22
Rozjímání IX. Láska jest poklad veškerého dobra	24
Rozjímání X. O prostředcích k lásce Boží a k svatosti	27
Veni Creator Spiritus	29
Veni sancte Spiritus	30
Rozjímání na každý den v oktávě Božího těla	32
Rozjímání I. O lásce Ježíšově v nejsv. svátosti	32
Rozjímání II. Pán Ježíš přebývá na oltářích, aby jej tu všickni našli	35
Rozjímání III. Jak vzácný dar Ježíš Kristus nám učinil, darovav se nám v nejsv. svátosti oltářní	37

	Strana
Rozjímání IV. Jak velikou lásku Ježíš Kristus osvědčil nám v nejsv. svátosti oltářní . . .	40
Rozjímání V. Jak úzce se spojuje duše s Ježíšem ve sv. přijímání	42
Rozjímání VI. Jak velice Ježíš Kristus touží, aby ve sv. přijímání s námi se spojil	45
Rozjímání VII. Sv. přijímání zjednává nám se- trvání v milosti Boží	48
Rozjímání VIII. Jak sluší na svaté přijímání se připravovati a po něm činiti díky	50
Modlitba před sv. přijímáním	53
Modlitba po sv. přijímání	56
Denní modlitba k Ježíši Kristu o jeho svatou lásku	58

Sv. Alfonsa Marie z Liguori

Vánoční novena a rozjímání na každý den v adventě a po dobu vánoční až do oktávu zjevení Páně. * Z vlašského originálu přeložil P. FRANT. S. BLAŽEK. * S povolením nejdůst. kníž. arcib. konsistoře a řeholních představených. † S titulním obrázkem Pražského Jezulátka. * 8° (304 str.) **1 K 80 h**, váz. v plátně **2 K 40 h**. * „Vánoční novena“ dýše duchem pravého křesťanství, oddaností a láskou k Božskému Dítěti. — Přečrání jsou zvláště úvahy adventní, rovněž i rozjímání od adventu až do oktávy zjevení Páně. Kazatel dosti lásky a výroků tu najde, hodících se ku kázáním pro čas adventní a vánoční.

Sv. Alfonsa Marie z Liguori

Návštěvy nejsv. svátosti oltářní a blah. Panny Marie, s pobožností mešní, k sv. zpovědi a k sv. přijímání a s jinými vroucnými modlitbami k velebné svátosti. Z vlastiny na novo přeložil P. FRANTIŠEK SAL. BLAŽEK. * S povolením nejdůst. kníž. arcibisk. konsistoře a řeholních představených. * Malá 8° (254 str.) váz. v plátně **1 K**.